

Hồi Thù Hai MƯƠi BỐn

TỨ ĐIỆN U LINH SỬ GIẢ

Đi khỏi được non một dặm thì cảnh sắc biến đổi dần dần. Chung quanh không còn những cây phong xanh mà chỉ ngổn ngang những gộp đá, chập chùng giây leo phủ kín, gai góc mọc còn nhiều hơn phía trước gập bội.

Bốn người lại tiếp tục đi thêm một đoạn nữa. Lối đi trở nên mềm, êm êm, hình như bằng bùn khô kết lại. Có nhiều chỗ bước đi xập xình rung rinh như muốn lún xuống.

Qua hết quãng hang rộng này thì đằng trước là một cánh thung lũng dài, rộng mênh mông lúa thừa vài lùm lau mọc.

Bao nhiêu nước từ núi cao chảy đổ về đây, tập trung thành vùng sinh lầy ẩm ướt quanh năm. Thỉnh thoảng có nhiều vũng nước rộng, phẳng lặng như gương, không gợn tí sóng.

Đến đây, mọi người dừng chân đưa mắt nhìn bốn phương để định lối đi nữa. Bỗng nhiên có tiếng ai gào văng vẳng từ đằng xa theo gió cuốn đưa lại. Không ai bảo ai, mọi người lại tung mình phóng như bay về hướng đó.

Độ vài dặm đường đã thấy trong một vũng bùn khá rộng, một bóng người đang chơi với vầy vùng, như cố giằng co với thần chết.

Người ấy đã ngập nửa thân mình dưới bùn, cách bờ trên mười trượng. Phía trên, phần có lộ bên ngoài bùn đều bao trùm bằng the đen trừ khuôn mặt và bên sườn còn kẹp một đôi trượng sắt khá dài. Người ấy đang giãy dụa, cố gắng nhào mình vượt ra khỏi đám bùn lầy sền sệt mênh mông đó.

Không cần nhìn kỹ, ai cũng biết đó là lão quái nhân cụt giò và theo lời Bá Đồng Nhi, hẳn là Đãng Khí Thiên Bộ Vưu Mạc Sâu đang lẩn trốn tại vùng này.

Vì hai giò đã hư, lão phải sử dụng đôi trượng sắt. Tuy nhiên đôi trượng chỉ có thể chống vào đất cứng và sỏi đá để đưa thân hình phóng đi xa chứ không thể nào chỏi vào đầm bùn được.

Bốn người đi lại gần hơn thì bỗng Phổ Quang đại trưởng lão nhìn trừng trừng vào lão cụt giò nói cho mọi người nghe:

- Ừa! Huyền Đắc sao lại cụt giò thế này?

Nghe Phổ Quang nói như vậy cả ba người kia đều bàng hoàng, riêng chàng Lãng Tử Trầm Kha mặt nổi sát khí hỏi lại Phổ Quang đại trưởng lão:

- Người này chính là Huyền Đắc ư?

Phổ Quang gật đầu rồi đáp nhỏ:

- Đúng rồi! Nhưng...,

Lăng Tử Trầm Kha hỏi dồn:

- Nhưng thế nào hả đại sư?

- Gương mặt này đúng là hắc, song tại sao hắc lại cụt chân? Mà tại sao hắc lại chui vào đám bùn này để tìm cái chết? Thật là kỳ quái!

Lúc đó tiếng rên rỉ mỗi lúc càng vang lên, xen lẫn với hơi thở dập dồn dường như đã quá kiệt sức, và hình như lão này sợ sệt những tia nắng mặt trời đang gay gắt chiếu vào lão ta.

Lão cụt chân đã hết sức giãy dụa, cố nhoai lên, nhưng càng cử động nhiều, thân hình càng lún sâu xuống thêm. Không mấy chốc, bùn đã lên chấm vai, toàn thân chỉ còn một cái đầu mang bao vải đen và khuôn mặt xanh nhợt đang cựa quậy và sắp chìm luôn.

Phổ Quang Nhứt đại trưởng lão chấp tay niệm Phật hiệu rồi bỗng nhiên tung người bay bổng lên cao, lao vút đến tận chỗ quái nhân đang giãy dụa.

Thân hình vị đại trưởng lão của Thiếu Lâm bay lượn một cách vô cùng ảo diệu. Lúc mới tung lên thì nằm ngang như một cây trượng, khi gần đến nơi bỗng búng mạnh lên quay thành một vòng tròn tăng thêm tốc độ, rồi đầu chúc xuống hai chân thẳng đứng lên trời, như một mũi tên lao gần tới đích.

Thân hình của vị đại trưởng lão lại nghiêng là xuống, đưa hai tay chộp đúng vào hai vai của lão cụt giò.

Nên nhớ rằng một khi hai chân đã lún xuống bùn rồi, đầu tài khinh công có cao siêu tột đẳng cũng không thể nào vọt lên được. Chỉ một mình đã thấy khó khăn không thể đứng yên trên mặt bùn được thay, huống chi đeo thêm một mạng nữa quả là một chuyện vạn nan.

Mọi người hồi hộp nhìn theo vô cùng lo lắng cho Phổ Quang đại trưởng lão, chưa biết ông xoay sở cách nào để cứu lão cụt giò ra khỏi đầm bùn.

Nào ngờ, lúc hai tay vừa chộp được vai lão cụt giò, Phổ Quang đại trưởng lão bỗng quay lộn mình trở lên, rút bật lão này lên khỏi mặt bùn rồi khẽ đặt hai chân lên đôi thiết trượng vẫn còn ló lên trên mặt bùn gần hai thước.

Thì ra lúc lão cụt giò lún xuống sâu, hắc đã vội buông đôi trượng để dùng hai tay bơi cào vùng vẫy, do đó, hai cây trượng vẫn còn chìa ra như hai chiếc cọc.

Phổ Quang Nhứt đại trưởng lão vận dụng tuyệt thế khinh công ‘Bát Nhã thiên công’, lấy hai đầu trượng làm điểm tựa, nhún mình tung vút lên cao, mang theo cả thân hình lão cụt giò, bay là là trên nửa trượng vào đến đất liền.

Khi thân hình sắp rơi xuống đất, Phổ Quang đại trưởng lão gọi lớn:

- Trầm thiếu hiệp! Hãy đón lấy hắc!

Vừa nói xong là Phổ Quang liền ném lão cụt giò vào phía trong như một cái bị ướn.

Trầm Kha nghe gọi, vội vàng phóng ra một chưởng đón lấy. Chưởng lực của chàng tung ra tuy mạnh nhưng rất êm dịu, nhẹ nhàng đỡ lấy lão cụt giò cho rơi nhẹ xuống mặt cỏ không một tiếng động.

Quả nhiên đôi chân của lão quái nhân chỉ còn hai ống xương trắng hếu.

Vì giấy dựa quá mạnh nên có vài chỗ bao vải phía ngoài người lão bị rách ra trông thật thêu não, nhất là lão này đang lăn lộn kêu la mỗi lúc một thêm dữ dội.

Bất được lão cụt giò này, mọi người thấy vui mừng như tìm được bảo vật, liền xúm xít xung quanh để tra hỏi.

Chàng Lãng Tử Trầm Kha nghe Phổ Quang bảo đây là Huyền Đắc nên mới căm thù bốc cháy, song thấy thái độ của Phổ Quang đại trưởng lão nên chàng cũng phải dè dặt vì sợ ngộ nhận nên chàng chỉ gần từng tiếng:

- Lão tặc! Người đây chính là Huyền Đắc?

Lão chưa kịp đáp lời thì Phổ Quang đại trưởng lão đứng bên cạnh liền đưa tay chop vào mặt lão này.

- Xoạt!

Một lớp da mặt của lão bị lột ra.

Bá Đồng Nhi bỗng reo lên:

- A! Chính lão quái Vương Mạc Sâu đây rồi!

Khi chiếc mặt nạ giả mạo bị lột ra, để hiện ra bộ mặt màu tím tím và ánh nắng chiếu vào làm cho lão giấy dựa lăn lộn hình như không còn đủ sức trả lời. Một hồi lâu lão trợn trắng mắt ú ớ được mấy tiếng:

- Mặt trời... nắng... sáng... chết mất...

Phổ Quang đại trưởng lão nhíu đôi mày bạc hỏi:

- Tại sao ngươi lại giả mạo Huyền Đức với mục đích gì?

Đưa tay chỉ vào phía lùm cây cạnh hốc núi đằng xa, Ngọc Nữ cô nương nói:

- Có lẽ phải đưa lão quái này vào hang núi kia rồi sẽ hỏi lão chứ không lão sợ ánh nắng lão sẽ chết mất.

Mọi người nhìn lại thấy nơi ấy quả có một hang đá khá rộng và kín đáo nên liền đưa lão cụt giò vào đấy ngay.

Hang này ở trên cao tuy trông thấy trống gió và mát mẻ, nhưng ẩm ướt và ăn sâu vào lòng núi. Bên trong sâu thẳm tối om.

Khi mang được vào trong hang rồi, lão cụt giò tức Vương Mạc sầm bồng nín thinh không rên rỉ nữa. Tinh thần khôi phục lại như xưa, đôi mắt lóng lánh nhìn mọi người.

Trầm Kha nhìn Phổ Quang đại trưởng lão nói:

- Lão này hẳn có liên quan đến Huyền Đắc và mọi âm mưu phá hoại Thiếu Lâm nên nhường lại cho đại sư hỏi trước.

Phổ Quang đại trưởng lão gật đầu rồi bước đến trước mặt lão cụt giò cất tiếng hỏi:

- Vưu Mạc Sâu, tại sao nhà ngươi lại giả mạo Huyền Đắc với mục đích gì?

Đặng Khí Thiên Bộ Vưu Mạc Sâu thở dài đáp:

- Mạo xưng Huyền Đắc không phải do ý muốn của ta. Đây chẳng qua là một việc làm bất đắc dĩ phải thi hành theo lệnh của Huyền Đắc đại sư.

- Thế hiện nay Huyền Đắc lưu trú nơi đâu?

- Hiện là Cốc chủ Xuyên Tâm Cốc.

- Thật thế sao?

- Sự thật hoàn toàn, ngày trước lão vì một phút nóng cuồng bước vào Xuyên Tâm Cốc nên trúng phải ‘Xuyên tâm khí’ mà ra nông nỗi này. Và cũng từ đó phải trở thành nô lệ cho Huyền Đắc đại sư.

- Nhưng việc này xảy ra từ bao giờ?

- Từ mười năm nay, từ lúc Tứ đại trưởng lão đang trong vòng tham thiền tu luyện và Huyền Đắc đã âm thầm lập Xuyên Tâm Cốc với địa vị cốc chủ.

- Thế Huyền Đắc tức là Cốc chủ của những u linh tại nơi ấy đã gây kinh khiếp cho giang hồ?

- Vâng!

- Nhưng tại sao ngươi lại ở đây hôm nay?

- Vì Cốc chủ Xuyên Tâm Cốc có ý muốn tìm lấy quả của ‘Huyết ty thảo’ nên đã âm thầm xây cất nơi này để lão phu ẩn mặt trời đợi ngày ‘Huyết ty thảo’ đơm hoa kết quả để mang về cho cốc chủ. Đồng thời có nhiệm vụ âm thầm theo dõi mọi hoạt động của Trí Thành trưởng lão cũng như một số nhân vật được mời đến để phụ giúp.

Phổ Quang Nhứt đại trưởng lão ngẩn ngơ trong giây phút rồi tự than:

- Thật không ngờ âm mưu ghê gớm vậy.

Lúc này Bá Đồng Nhi cũng lên tiếng:

- Nhưng quả của Huyết ty thảo ngươi đợi đã kết trái chưa?

Vưu Mạc Sâu thở dài than:

- Không những đã có trái rồi mà hiện nay đã đến thời kỳ cần phải hái cho kịp thời, nếu không sẽ rụng mất. Tiếc thay cho công khó nhọc của lão phu suốt mười mấy năm qua chờ đợi, đến khi gần thành tựu vẫn là điều mò trắng đáy nước, tìm bóng trong gương. Đáng buồn thật.

- Nhưng nhà ngươi có biết quả Huyết ty thảo công dụng để làm gì chăng?
- Dĩ nhiên là biết!
- Để làm gì?

- Quả Huyết ty thảo có thể giải được độc chất của Xuyên tâm khí và như vậy lão đây đâu có sợ ánh sáng mặt trời. Vì trúng phải Xuyên tâm khí, con người trở thành ma quỷ, chỉ sống về đêm và những nơi không có ánh sáng. Và vì thế, những u linh trong Xuyên Tâm Cốc không hề dám bước ra khỏi hang, chỉ có mình lão nhờ thuật khinh công mà dám vượt đường đi suốt một đêm để đến đây thôi. Nhưng...

Lão ta nói đến đây lại ngập ngừng, đôi mắt lảo liên, nên Ngọc Nữ lại tiếp tục hỏi:

- Nhưng thế nào? Lão cứ nói đi...

Vưu Mạc Sâu nhích mép cười gằn nói:

- Nhưng nếu ta lấy được quả Huyết ty thảo có bao giờ ta mang lại cho Huyền Đắc đâu, mà ta sẽ giao cho Cung chủ Thanh Hoa Cung để nàng giải độc cho ta và cùng ta... Ha ha!... mưu chiếm võ lâm chứ!

Trầm Kha cũng hỏi vào:

- Thanh Hoa Cung tọa lạc nơi nào?

Vưu Mạc Sâu lắc đầu:

- Dầu ta có chết đi chứ chẳng bao giờ nói ra điều này.
- Ngươi không sợ chúng ta giết sao mà ngoan cố?

Lão lắc đầu giọng than thở:

- Chỉ đáng tiếc là tính việc do người, thành tựu do trời. Nếu trời xanh không muốn dù mưu thần chước quỷ, cũng chẳng làm nên cái gì. Ngày nay trái quý đầu không thấy mà ta phải như thế này. Âu cũng là số mạng, còn biết nói sao? Vì thế ta còn sợ gì cái chết mà hồng hãm dọa!

Phổ Quang đại trưởng lão cũng hỏi:

- Nếu vậy Huyền Đắc cũng sợ ánh sáng mặt trời không?

Lão lắc đầu:

- Riêng Huyền Đắc thì ta không biết, song biết rằng tại Xuyên Tâm Cốc không một kẻ nào dám mạo hiểm đi ra ngoài cửa hang...

Nhưng lão chưa dứt lời bỗng từ trong hang một chuỗi cười dài vọng ra. Chuỗi cười the thé nổi lên quá bất ngờ khiến ai ai cũng bàng hoàng kinh ngạc.

Lúc mới bước vào, mọi người đã quan sát thấy trong hang hoàn toàn trống không. Thế mà bây giờ lại có người cười, quả là điều kỳ lạ hết sức.

Tại đây bốn nhân vật đều thuộc vào hàng thượng thừa võ lâm thì thính thị giác của họ có thể phát giác ngay những tiếng động nhỏ trong vòng năm dặm. Thế mà

kẻ núp trong hang ở khít bên cạnh mình đã lâu mà không hay biết, thì trình độ đề khí khinh công của kẻ ấy cao siêu đến bậc nào rồi.

Trầm Kha quát lớn:

- Ai đó, sao chưa ra mặt?

Nói xong chàng vận dụng công lực chuẩn bị bất trắc.

Trên con đường sâu hun hút trong hang bỗng thoáng thấy bốn người, người nào cũng mặc y phục màu tím sẫm, đầu trùm kín vải the đen, đứng sừng sững như bốn bóng ma cách xa độ vài trượng.

Sự xuất hiện của bốn bóng người quá đột ngột và thần bí khiến cho tất cả mọi người đều giật mình kinh ngạc.

Người đứng hàng đầu bịt mặt nhưng hình như có râu dài bỗng quát lớn:

- Vụ Mạc sầu người nói sai rồi!

Đặng Khí Thiên Bộ Vụ Mạc Sầu giờ đây tái xanh mặt, toàn thân rúng động, hơi thở hỗn hển ú ớ hỏi:

- Lão phu nói sai chỗ nào?

Người ấy phát chương đáp:

- Người trong Xuyên Tâm Cốc không thích ra ngoài chứ không phải không dám ra ngoài như nhà ngươi đã nói bậy.

Vụ Mạc Sầu ngó sững bốn bóng ấy lấp bắp hỏi:

- Các người là ai?

Người ấy đáp:

- Bọn ta là Tứ Điện U Linh sứ giả của Xuyên Tâm Cốc phái tìm đến đây.

Nghỉ một lúc rồi người này nói tiếp:

- Bao nhiêu hành vi phản bội và hỗn láo của ngươi quả đáng thọ ngũ hành đại hình của bản cốc. Nhưng vì chúng ta đang bận một nhiệm vụ quan trọng không thể đem ngươi về Xuyên Tâm Cốc được nên cũng rộng lòng tha thứ cho ngươi thác được toàn thân và đỡ đau đớn thể xác.

Vua dứt lời người ấy phát tay áo điểm ra một chỉ.

Mọi người vừa thấy bốn người tự xưng là Tứ Điện U Linh sứ giả đều sững sốt và rời xa lão cụt giò, không hề chú ý đến lão mà không ngờ bốn sứ giả kia lại ra tay giết người quá đột ngột như vậy.

Động tác của người bịt mặt râu dài lạnh lẽo như điện chớp. Cánh tay vừa khẽ phát nhẹ mà chỉ phong đã xé gió rít veo veo, dù muốn can thiệp cũng không còn kịp nữa. Chỉ nghe 'bình' một tiếng nhẹ, thiên linh cái của Đặng Khí Thiên Bộ Vụ Mạc Sầu đã bị điểm phải, óc phụt ra tung toé, ngã gục chết ngay.

Ngọc Nữ thấy vậy hét lớn:

- Các người là ai?

Người bịt mặt râu dài cười hăng hắc đáp:

- Lão phu đã tự giới thiệu rồi! Chúng ta là Tứ Điện U Linh sứ giả của Xuyên Tâm Cốc.

Ngọc Nữ gay gắt hỏi:

- Các người từ Xuyên Tâm Cốc đến đây phải không?

Người ấy gật đầu đáp:

- Phải!

Ngọc Nữ nhíu đôi mày liễu hỏi luôn:

- Các người rời cốc ra đây với mục đích gì?

Người bịt mặt râu dài nghiêm trang đáp:

- Để lấy quả Huyết ty thảo!

- Nhưng người đã lấy được chưa?

- Vì lão quỷ Vưu Mạc Sâu đã ‘ăn không được thì đổ’ nên lão đã chôn vùi quả ấy vào vũng bùn làm tiêu tan bao công trình của Cốc chủ chúng ta.

- Vì vậy bọn người giết lão ấy để trả thù?

- Đó là lệnh của Cốc chủ?

Phổ Quang đại trưởng lão trầm giọng hỏi:

- Việc mưu đồ tại Thiếu Lâm đại tự đều do Huyền Đắc chủ trương?

- Không hẳn thế!

- Vậy thì thế nào?

- Chưa có lệnh giáo chủ thì chúng ta không thể nói được.

Bá Đồng Nhi tức giận quát:

- Thì bây giờ bọn người phải nói!

Vừa quát Bá Đồng Nhi vừa tung ra một ngọn cầm nã thủ chộp vào giữa mặt của một lão bịt mặt. Động tác của Bá Đồng Nhi vô cùng lạnh lẽ, tuy nhiên tốc độ của bốn sứ giả còn lạnh hơn một bậc. Vì khoảng cách còn xa nên khi lão chộp đến thì bốn tên sứ giả nhất loạt cùng phát chưởng.

Chưởng lực của Tứ Điện U Linh sứ giả cùng hợp lại có sức mạnh như bể tràn núi sập, kinh lực từ bốn cánh tay cuộn cuộn tuôn ra như thác lũ, xoáy đất mịt mù đồn về phía Bá Đồng Nhi, đồng thời trong luồng chưởng phong còn phát ra khí lạnh tê buốt.

Bá Đồng Nhi biết ngay là độc chưởng, chẳng dám coi thường vội vàng vận dụng mười thành công lực, biến ngọn cầm nã thủ thành song chưởng đẩy mạnh ra tiếp đón.

Trầm Kha, Ngọc Nữ và Phổ Quang thấy vậy mỗi người cũng phóng luôn một chưởng để tấn công bốn sứ giả tiếp sức cho Bá Đồng Nhi.

Nhiều tiếng nổ ‘oành oành’ tung ra như sấm động, gió lộng ù ù, cả một cảnh tượng hỗn độn như trời long đất lở. Bao nhiêu luồng chưởng lực chạm vào nhau rồi xoắn tít lại quật lẫn nhau, đập vào vách đá đùng đùng, rung chuyển dữ dội cơ hồ như có một cơn động đất xuất phát.

Nhiều tảng đá to bị chưởng phong bật tung ra từ trên cao lăn xuống ầm ầm, cả một vùng rộng lớn của sườn núi đá cơ hồ muốn sụp đổ.

Tứ Điện U Linh sứ giả như bóng ma trôi chập chờn đập chưởng phong để né tránh một cách biến ảo dị thường, rồi vút ra xa hơn mười trượng đứng im bất động.

Bá Đồng Nhi gật gù nói:

- Hảo tinh bộ! ‘Ngự khí phong vân’ tuyệt đẹp, bốn lão sứ giả này khá tinh khôn, phải tiêu diệt bọn chúng để dần mặt Xuyên Tâm Cốc.

Lúc bấy giờ ánh mặt trời đã lên cao. Ánh nắng gay gắt đã rọi thẳng vào trong hang đá, đuổi bớt bóng tối. Những U Linh sứ giả đang hiu hiu tự đắc, vừa nhìn thấy ánh sáng le lói qua mấy khe đá liền lộ vẻ lúng túng sợ hãi, ngơ ngác muốn tìm đường rút lui vào trong sâu ẩn núp.

Người bịt mặt râu dài gượng cười nói:

- Xin hẹn gặp lại, giờ bọn ta tạm biệt.

Nói xong quay mình phóng đi.

Chàng Lăng Tử Trầm Kha quát lớn:

- Hãy khoan!

Loáng một cái như bóng ma, chàng đã vọt đến trước mặt đón đường những người bịt mặt này.

Lão bịt mặt râu dài lạnh lùng hỏi:

- Các người định giở trò gì đây nữa?

Lăng Tử Trầm Kha cười gằn nói:

- Nơi đây không phải để cho bọn người muốn tới thì tới, muốn đi thì đi!

Lão liền nạt ngang:

- Chứ bọn người là thứ gì mà giở giọng lớn lối!

Lăng Tử Trầm Kha chỉ qua những người đứng cạnh hỏi:

- Các người có biết các người đã gặp những ai đây không?

Lão sứ giả bịt mặt râu dài đáp:

- Các người là những kẻ ngông cuồng như bao kẻ khác để rồi nạp mạng cho bốn sứ giả chứ gì?

Bá Đồng Nhi cứ cười nói:

- Sứ giả như bọn người rồi chết đi cũng chưa nhận ra được cái khôn ngoan.
- Đùng khoe khoang, bọn người là ai?

Phổ Quang cất tiếng niệm Phật hiệu rồi nói:

- Bàn tăng là một kẻ bất tài nên bốn sư huynh đệ bàn tăng đã bị Huyền Đắc làm mồi cho ‘độc cỏ trùng’ thì đã đành.

Chưa dứt lời thì lão U Linh sứ giả chặn nói:

- Nếu vậy ngài là đại trưởng lão của Thiếu Lâm đại tự?

Phổ Quang gật đầu:

- Nhứt đại trưởng lão Phổ Quang là bàn tăng.

Rồi vị đại sư tiếp:

- Nhưng những người mà các người phải biết là những vị này.

Lão đại sư vừa nói vừa chỉ về phía ba người Trầm Kha, Ngọc Nữ cô nương và Bá Đồng Nhi.

Lão sứ giả hỏi dồn:

- Họ là ai?

Phổ Quang đại trưởng lão trân trọng nói:

- Ngọc Nữ cô nương, Cuồng Phong Nghịch Cước Bá Đồng Nhi và Lãng Tử Trầm Kha.

Vừa nghe Phổ Quang nói xong, bốn U Linh sứ giả đồng thốt lên một tiếng kinh ngạc:

- Ồ!

Bá Đồng Nhi liền nói lớn:

- Phổ Quang đại trưởng lão, ngài nói làm gì cho uổng lời, hãy cho bọn chúng biết đâu phải võ lâm chỉ mình chúng là chi bảo mà làm cái bộ ‘Mục thị vô nhân’ thì đáng tội chết lắm rồi.

Lại một loạt chưởng phong của đôi bên đối chọi nhau gây thành một trận cuồng phong dữ dội.

Thế là tám người chia thành bốn cặp giáp chiến dữ dội.

Tứ Điện U Linh sứ giả là những tay đại ma đầu được Huyền Đắc chiêu dụ và phục vụ cho Xuyên Tâm Cốc đều thuộc vào hàng cao thủ võ công thượng thừa, đã từng gieo rắc hãi hùng khắp võ lâm.

Tuy nhiên hôm nay, chúng đã gặp phải những khắc tinh và vì thế đã nhiều lần chúng định chuồn đi để bảo toàn sinh mạng. Song những con người đã quyết định đại diện cho chính nghĩa để tiêu diệt tà ma thì chúng khó mà thi hành được mưu định.

Trận chiến thật là hãi hùng kinh khiếp.

Bỗng một tiếng la khủng khiếp vang lên:

- Á ...

Tiếp theo đó là một tiếng ‘phịch’ khô khan vang lên, lão sứ giả râu dài bịt mặt đã bị quỷ kiếm của Lăng Tử Trầm Kha chém đứt thủ cấp, cái đầu rơi lăn lông lốc trên mặt đất.

Tiếp theo là những tiếng chuông phong ù ù của đôi bên ứng công.

- Bùng! Bùng! Bùng!

Chuông phong chạm nhau làm cát bụi bay mịt mù, thì trong vùng chuông phong ấy, bóng những Tứ Điện U Linh sứ giả chập chờn lao đi.

Bỗng Phổ Quang đại sư trầm giọng:

- Đâu quá dễ dàng như vậy!

Lời vừa dứt, thân ảnh lão thiền sư như ánh sao xẹt vút theo cùng với tay chuông đẩy ra một nguồn áp khí bạt núi dời non ập vào một U Linh sứ giả.

- Ầm!

Một bóng sứ giả cuốn theo chuông phong bốc lên cao rồi rơi đánh ‘phịch’ một tiếng nặng nề xuống đất, giãy dụa mấy cái rồi chết co ro trên mặt đất.

Trong khi đó hai Tứ Điện U Linh sứ giả còn lại cũng định lao đi nhưng Bá Đồng Nhi đã sử dụng ngọn cước thành danh ‘Cuồng Phong Nghịch Cước’ tung song cước ào ào gió cuốn phất vào giữa lưng một U Linh sứ giả.

- Rốp...

Một tiếng kêu đau đớn tiếp theo đó và đồng thời thân hình U Linh sứ giả này bay ra ngoài ba trượng nằm mềm nhều chết liền.

Vừa lúc đó có tiếng chỉ phong xé gió bay đi từ bàn tay búp măng trắng muốt của nàng Ngọc Nữ thì cũng là lúc tên sứ giả cuối cùng trong Tứ Điện U Linh sứ giả lãnh trọn ngọn chỉ phong xé nát trái tim.

Trong khi nàng Ngọc Nữ nói:

- Đây mới là Xuyên Tâm này!

Bốn thân của Tứ Điện U Linh sứ giả nằm chết rải rác thì Bá Đồng Nhi đi đến từng xác, lột chiếc khăn che mặt rồi la lên:

- Bọn này đã bị trúng độc trùng Xuyên Tâm khí nên chúng vẫn e sợ ánh nắng.

Rồi lão than:

- Bốn tên đại ma đầu miền sa mạc được gọi là Tứ Quái Sa Mạc Vương vậy mà cũng bị cốc chủ Xuyên Tâm Cốc kềm chế.

Rồi lão quay sang nói với mọi người:

- Như vậy Xuyên Tâm Cốc là một đe dọa nặng nề cho võ lâm. Chúng ta tìm cách triệt hạ kịp thời chứ không e rằng máu thầy còn chõng chất nữa.

Trầm Kha lên tiếng hỏi Bá Đồng Nhi:

- Trước đây tiểu diệt có gặp Nghĩa bá Giang Trúc Hồ Túy Tử, người có nói là đi Xuyên Tâm Cốc và thúc thúc đi Âm Phong Nhai. Nhưng không biết Giang Nghĩa bá có đến nơi ấy chưa?

Bá Đồng Nhi gật đầu cười:

- Hồi ấy thúc thúc đã dự định như vậy theo một vài tin tức nhận được. Song sau này gặp lại phân đàn chủ Cái Bang Trúc Nghi Thu nên thúc thúc ngưng không đi Âm Phong Nhai mà quay trở về Thiếu Lâm đại tự và gặp tiểu diệt đây.

Lãng Tử Trầm Kha bùi ngùi:

- Phân đàn chủ Trúc Nghi Thu đã trợ lực chúng ta trong đêm qua tận tình thật đáng phục.

Rồi chàng lại hỏi tiếp:

- Còn thúc thúc có tin tức gì về Giang Nghĩa Bá đi Xuyên Tâm Cốc chăng?

Bá Đồng Nhi lắc đầu:

- Chưa có gì cả! Hay là chúng ta đến nơi ấy xem sao?

Trầm Kha gật đầu quay sang nói với Phổ Quang:

- Xin thưa rõ với Nhứt đại trưởng lão là Huyền Đắc chính là kẻ gia thù của tại hạ. Vì vậy tại hạ quyết đòi món nợ ấy. Hơn nữa võ lâm không thể để lọt vào tay những kẻ vô lương được.

Phổ Quang niệm Phật hiệu rồi nói:

- Bần tăng đã biết rõ điều đó. Xin Trầm thiếu hiệp cứ thu xếp theo ý muốn.

Lãng Tử Trầm Kha tỏ vẻ cảm ơn nói:

- Chúng tôi xin cáo từ đại trưởng lão nơi đây để hành sự cho kịp thời.

Phổ Quang đại trưởng lão liền nói:

- Bần tăng không nói gì hơn là ghi nhớ công ơn của quý vị đã giúp Thiếu Lâm chinh đồn lại và nếu có cần gì thì xin thông báo là bốn tự thi hành ngay.

Trầm Kha liền đáp:

- Xin cảm ơn thịnh tình ấy chứ chúng tôi đâu dám làm vậy, mà chỉ có ý nghĩ này không biết đại trưởng lão nghĩ thế nào?

Phổ Quang đáp lời:

- Việc gì xin thiếu hiệp cứ giảng giải!

Trầm Kha hơi suy nghĩ rồi nói:

- Võ lâm lắm điều phức tạp. Xin đại trưởng lão ngầm ngầm liên kết các đại phái để nhằm mục đích khám phá, diệt trừ nội ứng để giữ vững nội bộ và liên kết lại thành một lực lượng mạnh mẽ hầu khi cần gấp thì sẵn sàng ứng phó.

Phổ Quang gật gù đắc ý nói:

- Điều này chỉ phải, bần tăng nguyện thi hành.

Trầm Kha nhìn chung quanh rồi hỏi:

- Còn địa thế nơi này đại trưởng lão tính thế nào?

Phổ Quang từ tốn nói:

- Tất cả vùng này bần tăng sẽ đích thân cho phá đi và sẽ kiểm soát kỹ lưỡng.

Trầm Kha gật đầu:

- Đại trưởng lão nói chỉ phải!

Rồi chàng lại tiếp:

- Nơi này còn nhiều việc cần đến đại trưởng lão nên chúng tôi xin phép giã từ.

Phổ Quang lưu luyến:

- Xin chúc quý vị thượng lộ bình an.

Thế là chàng Lăng Tử Trầm Kha, Cuồng Phong Nghịch Cước Bá Đồng Nhi và nàng Ngọc Nữ như những vệt khói lao đi thoát khỏi vùng rừng núi sinh lầy.

oOo